

РЕШЕНИЕ

№ 5011

гр. София, 28.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 29.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2355** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на В. Р. Д., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. „Б“, ет. 1, ап. Б1, срещу Решение № 1040-21-77/30.01.2020 г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00681709 от 26.11.2019 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, с което на основание чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО е прието, че сумата от 1 102,93 лв., представляваща парично обезщетение поради общо заболяване за периода 16.10.2017 г. – 05.04.2018 г. е неоснователно изплатена от НОИ и следва да бъде възстановена от В. Р. Д., както и че нейният осигурителен стаж за периода 02.2016 г. – 04.2018 г. е заличен.

Жалбоподателката твърди, че административният орган неправилно е приложил разпоредбата на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, като не е съобразил, че същата е имала качеството „осигурено лице“ по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, като за периода на трудовото правоотношение с [фирма] реално е полагала труд и е извършвала трудова дейност. Излага доводи, че не може да ѝ се вмени недобросъвестното поведение на работодателя, изразяващо се в невнасянето на задължителните осигурителни вноски спрямо нея.

Жалбоподателката – редовно уведомена, не се явява, представлява се от адв. С., която моли жалбата да бъде уважена по съображения, изложени в нея, да бъде отменено обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане. Претендира разноски.

Представя писмена защита.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ – С.-град, чрез процесуалния си представител юрисконсулт И. Б. оспорва жалбата като неоснователна и иска от съда да я отхвърли и да потвърди обжалваното решение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и, от своя страна, претендира юрисконсултско възнаграждение. Представени са писмени бележки.

Съдът, като обсъди становищата на страните, доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност и като направи проверка по реда на чл. 168 от АПК, приема за установено следното:

За периода 01.01.2014 г. до 24.07.2019 г. дружеството е подало уведомления за сключване на 94 бр. трудови договори, сред които попада и жалбоподателката В. Д., която, считано от 17.02.2016 г., е заемала длъжност "ръководител, отдел доставки" с основно трудово възнаграждение 1 300 лв., променено после на 2 100 лв.. Подадено е уведомление за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение, считано от 26.04.2018 г.

Относно жалбоподателката В. Р. Д. са били подавани от осигурителя [фирма] Удостоверения приложение № 9 с данни относно правото на парично обезщетение по болнични листове № Е20178848676, за периода 16.10.2017 г. до 27.10.2017 г. вкл.; Е20180929590 за периода 26.03.2018 г. до 03.04.2018 г. вкл. По посочените болнични листове на лицето е изплатено обезщетение за 13 работни дни в общ размер на 1 102,93 лв.

На [фирма], ЕИК:[ЕИК], била извършена проверка от контролен орган на ТП на НОИ С.-град, която приключила с констативен протокол № КВ-5-21-00597604/24.07.2019 г.

За периода от 01.01.2014 г. до датата на извършената проверка нямало данни за внесени дължими осигурителни вноски по фондовете на ДОО, като към датата на проверката задълженията за наетите по трудови правоотношения лица са в размер на 93 418,62 лв.

От осигурителя към ТП на НОИ – С.-град са представени документи за изплащане на парични обезщетения за временна неработоспособност, като въз основа на тях към датата на проверката изплатената сума от фонд ДОО възлиза на 45 782,62 лв.

Издадена е заповед № ЗР-5-21-00522114/07.02.2019 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, предвид на което до всички известни адреси на осигурителя и управителя са изплатени задължителни предписания за явяване и представяне на документи за извършване на ревизията, но до момента на съставяне на констативния протокол не е осъществен контакт.

С писмо с вх. № 1042-21-44#3/03.04.2019 г. ТД на НОИ С.-град е уведомено от органите на СДВР, че лицето В. А. е излязъл от пределите на Р България на 14.11.2014 г. и няма последващи влизания.

С писмо с вх. № 1042-21-44#9/18.07.2019 г. ТД на НАП – С. е предоставила информация, че относно [фирма] няма данни за подадени ГДД по чл. 92 от ЗКПО за периода 2014-2018 г.; няма данни за регистриран касов апарат и фискална памет; няма данни за регистрирани търговски обекти; данните с декларация образец № 1 и образец № 6, както и уведомленията по чл. 62, ал. 5 от КТ са подавани по електронен път с КЕП, с титуляр на подписа [фирма] – В. А..

На [фирма] са издадени задължителни предписания № ЗД-1-21-00597616/24.07.2019 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в Р.

за периода м. 11.2014 г. до 2019 г., вкл. и на жалбоподателката.

Предвид установеното, Е. Л. – ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ С.-град издала Разпореждане № РВ-3-21-00681709/26.11.2019 г. с което на основание чл. 114, ал. 2 и 3 КСО е разпоредено на В. Р. Д. да възстанови добросъвестно полученото от нея парично обезщетение поради общо заболяване за периода от 16.10.2017 г. до 05.04.2018 г., в размер на общо 1 102,33 лв. поради установени нови данни и документи, вследствие на извършената проверка при осигурителя – [фирма], който подавал данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за лицето В. Р. Д., като това довело до извода, че същата не е била осигурено лице по смисъла на чл. 10, ал. 1 и § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО и в тази връзка служебно са заличени неоснователно подадените данни за осигурителен стаж и доход за периода от м. 02.2016 г. до м. 04.2018 г.

Разпореждането е обжалвано по административен ред пред ръководителя на ТП на НОИ С.-град с жалба с вх. № 1012-21-16/06.01.2020 г., въз основа на която е постановено Решение № 1040-21-77/30.01.2020 г., с което жалбата е оставена без уважение, а разпореждането е потвърдено.

Решението е връчено на жалбоподателката на 07.02.2020 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ от КСО разпорежданията за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване по чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 3 и 4 КСО се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С оглед цитираната разпоредба оспореното решение е издадено от компетентен орган. Спазена е изискуемата от закона форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите, обусловили отхвърлянето жалбата.

Според чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на случаите, когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане, като възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение.

Не се спори между страните относно факта на изплащане и размера на получените от жалбоподателката парични обезщетения за временна неработоспособност поради общо заболяване. Спорът е дали жалбоподателката е била осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за които са внесени или дължими осигурителните вноски и продължава до прекратяването ѝ.

С § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО е въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице“ – физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително ситуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

Разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от КСО определя, че осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение

за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Съгласно чл. 5, ал. 6 от КСО данните по ал. 4 се използват за изчисляване и отпускане на паричните обезщетения. В тази връзка с чл. 1, ал. 2 от НПОПДОО е указано, че отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на малко дете и помощите от държавното общество осигуряване се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО и другите регистри, поддържани от НАП и НОИ, както и данните попълвани от осигурителите в изискуемите удостоверения към болничните листове, респ. заявления-декларации, досежно осигурителния статус на лицата.

Предвид изложеното и съгласно установената съдебна практика, осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10 от КСО продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 от КСО. Според чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесли или дължими осигурителни вноски, и продължава до прекратяването ѝ. От съдържанието на цитираното определение за осигурено лице следва, че едно от условията, на които трябва отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Наличието на валидно сключено непрекъснато трудово правоотношение не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение и произтичащите от него права на обезщетение. Не съществува идентичност на трудовото и на осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение в повечето случаи води до възникване и на осигурително правоотношение, но не е достатъчно. Изискването на закона е лицето да упражнява трудова дейност. Изключение от това правило са регламентирани в изречение второ на т. 3, от § 1, т. 1 ДР на КСО, случаи по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 5 от КСО, т. е. за случаите на разрешен отпуск, при които лицето не осъществява трудова дейност, но времето на отпуска се зачита за осигурителен стаж, без да се правят осигурителни вноски. В случая не се твърди наличието на нито една от тези хипотези, поради които изключението е неприложимо (Решение № 2948 от 02.05.2018 г. по адм. д. 6952/2017 г. на Административен съд - София град).

По делото не се доказаха възраженията на жалбоподателката, че последната действително е извършвала трудова дейност при осигурителя. Свидетелските показания на приятелката на жалбоподателката С. не отразяват преки впечатления на последната относно работното място на жалбоподателката и изпълнението на ежедневните ѝ трудови задължения, а изразяват само нейните възприятия от разказите на жалбоподателката. Свидетелката не е посещавала офиса на дружеството-работодател, нито познава колегите на жалбоподателката. Поради тези причини свидетелските показания не следва да бъдат кредитирани.

Съвкупният анализ на установените от административния орган факти и обстоятелства еднозначно сочи, че реално не е полаган труд. По делото е постъпило Писмо от Дирекция „Миграции“ към МВР, което доказва посочената в процесното решение информация, че едноличният собственик и управител на дружеството-работодател [фирма] В. А. е напуснал пределите на Р България на 14.11.2014 г. и няма последващи влизания в Р България, което доказва невъзможността на представляващия [фирма] да сключва трудови договори и да

подава уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ и да издава удостоверения за осигурителен стаж за периода от 14.11.2014 г. до настоящия момент. Постъпило е и Писмо от Комисията за регулиране на съобщенията, в което регулаторният орган заявява, че за периода от 2014 г. до 01.02.2021 г. дружеството [фирма] не е подавало отчетна информация за дейността си към КРС. От анализа на събраните в проверката доказателства правилно административният орган е обосновал, че лицата, за които са подадени данни по чл. 5, ал. 4 от КСО от страна на [фирма] (сред които попада и жалбоподателката) след 14.11.2014 г. не са осъществявали реално трудова дейност, а данните по смисъла на чл. 5, ал. 4 от КСО, подавани с КЕП са послужили единствено с цел получаване на обезщетения и облагодетелстване от бюджета на ДОО.

С оглед резултата от извършените проверки на [фирма] и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл.5, ал.4, т. 1 от КСО, контролните органи обосновано са приели, че те не са осигурени лица. В тази връзка на [фирма] правилно са издадени Задължителни предписания № 3Д-1-21-00597616/24.07.2019 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход от Регистъра на осигурените лица за период от ноември 2014 г. до 2019 г., вкл. и данните, подадени за В. Р. Д. периода от месец 02.2016 г. до месец 04.2018 г. вкл.

Не може да се приеме за доказано и че на жалбоподателката действително са били изплащани трудови възнаграждения, доколкото не се установяват никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството, които да обуславят изплащане на възнаграждения в размери близки или равни до максималния осигурителен доход на лицата, за които са подавани данни в регистъра на осигурените лица. Липсата на счетоводна и трудовоправна документация пречатства извършването на проверка от компетентните контролни органи на НОИ и НАП.

С оглед резултата от извършените проверки на [фирма] и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, както и трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, в т. ч. за жалбоподателката, контролните органи обосновано са приели, че това не са били осигурени лица. След като не е извършвана трудова дейност, не е възникнало осигурителното правоотношение, респ. осигурителните вноски не са дължими, а получените от жалбоподателката парични обезщетения са неоснователно получени и подлежат на възстановяване. Органът е приел, че тя е действала добросъвестно, поради което и не е начислена лихва, съобразно нормата на чл. 114, ал. 2 КСО.

В обобщение съдът намира, че административният орган е обосновал липсата на реално извършвана трудова дейност и правилно е приел, че полученото парично обезщетение подлежи на възстановяване. Издаденото Разпореждане № РВ-3-21-00681709/26.11.2019 г. за възстановяване на неоснователно получено от В. Д. парично обезщетение и потвърждаващото го Решение № 1040-21-77/30.01.2020 г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град е законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателна и следва да бъде уважена за сумата от 100 лева. Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 46-и състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ Жалба с вх. № 1012-21-395/21.02.2020 г., подадена от В. Р. Д., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. „Б“, ет. 1, ап. Б1, срещу Решение № 1040-21-77/30.01.2020 г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00681709 от 26.11.2019 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО.

ОСЪЖДА В. Р. Д., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. „Б“, ет. 1, ап. Б1, да заплати по сметка на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 (сто) лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: